

*Třináct týdnů
v suchém
domě*

Martin Bergl

Martin Bergl

**TŘINÁCT TÝDNŮ V SUCHÉM
DOMĚ**

Copyright:

Autor: Martin Bergl

Ilustrace: Karel Lukšovský (Fous)

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87856-83-3 (epub)

978-80-87856-84-0 (mobi)

978-80-87856-85-7 (pdf)

I. DÍL

Na další planetě bydlil pijan. Návštěva u něho byla velice krátká, ale malého prince hodně rozesmutnila.

„Co tady děláš?“ řekl pijanovi, který seděl mlčky před řadou prázdných lahví.

„Piji“, odpověděl pochmurně pijan.

„A proč piješ?“ zeptal se malý princ.

„Abych zapomněl“ řekl pijan.

„Nač abys zapomněl?“ vyzvídal malý princ a užuž ho začínal litovat.

„Abych zapomněl, že se stydím,“ přiznal se pijan a sklonil hlavu.

„A zač se stydíš?“ vyptával se dále malý princ, protože by mu byl rád pomohl.

„Stydím se, že piji!“ dodal pijan a nadobro se odmlčel.

A malý princ zmaten odešel.

Dospělí jsou rozhodně moc a moc zvláštní, říkal si v duchu cestou.

Antoine de Saint-Exupéry

Malý princ

Za devaterem vypelichaných hor a devaterem stok, v lůně Sudet, leží městys, jehož obyvatelstvo je natolik zdecimováno alkoholem, že zřídilo sobě ku prospěchu Drtilův odvykací tábor. Tento ústav je takticky umístěn v blízkosti zoologické zahrady, aby v řevu exotických zvířat zaniklo naříkavé volání opilců po alkoholu. Ve vile, která připomíná spíše příbytek hraběte Draculy či Hitchcockovu představu o strašidelném zámku, přebývá šílený primář Drtil, obklopen kohortou jemu věrných a podobně zhovadilých psychoterapeutů. Vybavení léčebny sestává hlavně z mohutných klecí, v kterých i lvi z blízké ZOO dostali by kopřivku. Z bohaté plejády donucovacích prostředků proti těm opilcům, kteří nemíní dodržovat domácí řád, jmenujme široký sortiment svěracích kazajek nejrůznějších fazón, několik druhů španělských botek všech velikostí a jako dědictví po markýzovi de Sade bohatou sbírku jezdeckých bičů. Nevedou-li ani tyto prostředky ke kýženému cíli převýchovy, nastupuje chemie. Personál potom nasadí chovancům psychofarmaka takové razance, že i ti nejdivočejší i kverulanti si po nich čtou románky proslulé červené knihovny a štrikují pro primáře papuče a sestřám chňapky na hrnce. Taková je tedy představa laické veřejnosti o činnosti ústavu AT v jejich městě. Vlezme si proto do propité hlavy jednoho právě přibyvšího alkoholika a absolvujme s ním oblíbené třináctidenní kolečko, a bychom zjistili, nakolik se liší (či nikoli) tato představa od skutečnosti.

DEN PRVNÍ

Tak v 8. 00. zas konečně mezi kamarády. Ještě že mne sem Petr Zahradník, též absolvent tohoto ústavu, hodil autem, tudíž mne ta moje vášeň nevcucla do žádné hospody a přijel jsem střízliv. Tedy relativně střízliv, protože mi jistě v oběhu ještě koluje koňak, který měl tchán dostat pod stromeček a já ho načal včera večer, aby se mi podařilo usnout. Nevím, jestli jsem víc rozklepaný abstinenciími příznaky, nebo strachem z toho, co mne tady čeká. Přijímal mne pan doktor Záděrka, nestor libereckého OÚNZU. Bujaře mi klepal do kolen a vyzkoušel mne z latiny. Moc pěkně jsme si popovídali. Na pokoji číslo 4, kde jsem se stal čtvrtým do počtu, mi bylo poskytnuto Záhořovo loževikslajantové vyšetřovací lůžko, z kterého jsem celou noc padal na hubu.

DEN DRUHÝ

Dnes je neděle a tady se skutečně nic neděje. Venku slunečno a v duši pošmurno. Jediným vytržením ze zdejší hniloby byl telefonát z domova, zda něco nepotřebuji. Inu potřeboval bych – tak jenom ránu z milosti. Večer vibruju obavami z pondělí – jaké asi převýchovné metody mne čekají.

DEN TŘETÍ

Tento den prý bývá kritický, tady to spíš vypadá, že si začínám zvykat. Kuřáci všech zemí spojte se - v úzké nudli je stále kouřmo a dusivo a zní tu radostný opilecký smích. Dřepí tu taková ordinérní hlučná ženština a vzhledem k tomu, že si velmi rozumí s amnestovaným Valíkem, bude to buď také muklyně, nebo prokurátorka. Valík sem dorazil z nádraží – ležel v kolejišti a už ani neměl sílu volat o pomoc. Ve mně vytušil měkkou povahu, a hned mne pumpnul o bundu, v které vyrazil do Prahy, kde prý má v úschovně na nádraží nějaké věci. Primář mu ani nebránil, protože má údajně rakovinu jater a stejně se uchlastá. Znamou tváří je tu pro mne pan Tvíd, zaměstnanec tiskárny. Jeho opilecké zážitky mi připadají jako moje vlastní. Taky když prvním pivem nastartoval tu opileckou mašinu, nedokázal ji pak už ubrzdít. Řešili jsme na kuřárně otázku voleb- zda vůbec budeme připuštěni, a pokud se tak stane, zda bychom neměli založit SČA (Stranu českých alkoholiků). Jenže bohužel jsme nepřišli na žádný pozitivní program – sebedestrukce alkoholem asi nebude to pravé ořechové. Dnes jsem se též přestěhoval na regulérní postel a dostal diazepam, tak snad budu spát jak nemluvně. Stařenka (ona je totiž o dva měsíce starší) mi přinesla papuče a noviny a holení a je tak trochu otrávená z toho, že má doma teď spoustu práce. Tak jsem se v duchu tetelil ze své nepostradatelnosti, ale

navenek jsem se tvářil přepadle, aby si snad nemyslela, že tu mám nějaký veget.

DEN ČTVRTÝ

Dnes poprvé na vycházce, rozporuplné pocity-sice na svobodě, ale pod dozorem. Navíc obava z náhodného setkání se známými. Jednoho bývalého spolužáka jsem sice pozdravil, ale před další známou jsem se radši otočil do výlohy. A to jsem přitom zrovna včera tvrdil, že se nestydím za to, že jsem alkoholik. Lež má opravdu krátké nožičky. Další záhada-doma jsem žehral na ten hrozný životní stereotyp a tady se mi po něm stýská. Zdalipak se mi zas doma bude stýskat po Drtilově koloběhu? Člověk si zřejmě začne vážit svobody teprve a ž ji ztratí. Ze svých spolubydlících si asi nejvíc budu rozumět s Pepíkem Kamášem, on je též velkým knihomolem. Olda N., takový místní Kňážko, je na můj vkus až moc sebevědomej. Valík se pochopitelně už z Prahy nevrátil, zřejmě vyrazil na svůj poslední opileckej vandr. Nahradil ho Zdeněk Hurej, duše upřímná, s kterým jsme si hned padli do oka. Sešel se zde se svým bratrem, a nebýt to jeho nevlastní, tak si myslím cosi o dědičné zátěži.

DEN PÁTÝ

Když jsem se ráno vrátil z roentgeny, dýchal jsem poprvé v životě do balónku. Inu důvěřuj, ale prověřuj. A zvláště alkoholikům nelze věřit nikdy. Zato odpolední biblioterapie byla veskrze příjemným zážitkem. Takové milé dlouhovlasé stvoření mne nejprve vyzpovídalo, jaké knížky bych si s sebou vzal na pustý ostrov, a pak jsme hráli jakousi rozpustilou hru. Tleskali jsme, plácali se do stehů a řadili slova do nekonečného řetězce příbuzných významů. To je, panečku, poctivej blázinec! Tady mi jistě změřej i IQ. Ale alkoholická minulost se ještě hlásí o slovo -volala stařenka, kam jsem dal lístky na Asanaci. Takže strach, zda jsem je nepropil.

DEN ŠESTÝ

Dnes ráno při úklidu rajonů jsem konečně poznal místní záchytku. Vypadá docela útulně, ale noc bych v ní strávit nechtěl. Já vlastně poznal už záchytku karlovarskou. To jsme jeli se spolužákem z cestáku Tomášem na Mezinárodní filmový festival. Film jsme bohužel neshlédli ani jeden, zato jsme se důvěrně seznámili s tamní záchytkou. Pana ing. Richtiga, který zde funguje jako laický terapeut a je již desítku let abstinujícím alkoholikem, jsem znal již z KLUSu, což je klub lidí usilujících o střízlivost, který se schází každý měsíc u zvířátek v ZOO („Každý měsíc klusej do KLUSu!“) Tehdy se mi jevil jako fanatický věrozvěst abstinence, tady si budu muset o něm asi svůj úsudek opravit. Pokud se u nás obnoví činnost Armády spásy, myslím, že by mu jejich uniforma opravdu slušela.

DEN SEDMÝ

Dopoledne příjemně uběhlo v hektických uklízacích orgiích, proto také slabší jedinci při Volné tribuně usínali. Volná tribuna byla vlastně monologem primáře Drtila, kterému sekundovali starší ostřílení borci. Dozvěděli jsme se spoustu pro náš nyní střízlivý život nezbytných informací. Zvláště mne dojal příběh staříka, který odmítá léčení, a proto odchází ze záchytky vstříc jisté smrti. Smrti uchlastáním. Pan primář nás disciplinované alkoholiky sice pochválil za to, že svými opakovanými návraty mu potvrzujeme jeho teorie a zajišťujeme obživu, nicméně příště už bych mu takovou satisfakci poskytnout nechtěl. Bohužel nás opustil Pepík Kamáš, což mne dost rozladilo. Vrací se zpět ke své ženě – Romské obryni, která mu znepríjemňuje život tím, že si k nim domů zve celé jejich milé tmavé příbuzenstvo. Pro takovou satorii je i opilce škoda. Náhradou jsme dostali Tomáše, zvaného Číro. Na vyholené lebce má kohouta a na kontě svého sedmnáctiletého života průserů jak děr v ementálu. Den byl korunován večerním zážitkem ze záchytky, kdy jsme museli jít pacifikovat jednoho divouse. Bylo mu 47 let, ale vypadal na 70. Ten dokázal vylézt i z klece. Nakonec byl odvezen, převázaný jako balík, na psychiatrii.

DEN OSMÝ

Protože byl dnes den jak korálek, jak by řekl pan ing. Vaner, autor knihy První pirisová vlašťovka v blázinci, vyrazili jsme pod vedením pan ing. Richtiga na výlet. Lanovkou na Ještěd v pohodě, pěšky dolů pod lanovkou to bylo martyrium zvláště pro paní Kašpárkovou, která si velice odvázně vzala na tuto horskou túru jehlové střevice. Ing. Richtig, který se cítil odpovědný za celý ten riskantní podnik, ji prakticky celý krpál snášel na hřbetě. Tak nějak asi vypadali Hanč s Vrbatou v poslední fázi jejich horské anabáze. Ledva jsme se v našem novém domově po návratu oklepali, rozdal nám pan ing. Richtig lístečky s příslovími, která jsme objasňovali. Je zajímavé, že takřka všechna česká přísloví jdou narazit na alkoholické kopytol Večer jsme v TV shlédli koncert WM v Lucerně, ani bulva nezůstala suchá.

DEN DEVÁTÝ

Celou neděli jsme se zotavovali z té srážky s přírodou-do té doby, než přišli příbuzní s potravinami, abychom načerpali nové síly. Chumelilo!

DEN DESÁTÝ

Ráno poslední roentgen, takže už se můžu těšit na reakci a oblíbený antabus. Ze společné vycházky žádná radost, ještě stále si připadám dost nesvéprávně. Dopoledne na nás apeloval ing. Richtig, abychom žili hlavně mravně, bez pití to

prý půjde úplně lehce. Číro vyprávěl otřesné zážitky z Kosmonos. Já bych z toho měl špatné spaní, on však vypadá náramně spokojeně. Kde bere tu vyrovnanost, to bych teda rád věděl. V podstatě tu teda člověku nic nechybí, pokud teda byste to brali přes přijímání potravy a vyměšování. Jenže ta šňůra dní až do půlky června se zdá tak nekonečná, že bych to tu nejradyji prospal jak jezevec.

DEN JEDENÁCTÝ

Hubačův Pasiáns večer v TV mi připomněl Bludiště Ladislava Smočka, které hráli v Činoherním klubu před dvaceti lety. To jsem byl ještě střízlivým gymnazistou, a kdepak by mne tehdy napadlo, že jednou skončím v Drtilových suchých lázních. Mlýny démona alkoholu melou pomalu, ale spolehlivě. Ten kdo toho nejvíc vypil, skončí tam, kde vládne Drtil.

DEN DVANÁCTÝ

Dopoledne opět na vycházce, schází nám jen ta šňůrka uprostřed pochodující jednotky. Budiž pochválen pan Hloučík, který si vzal s sebou na léčení tahací harmoniku. Zvláště k večeru zde vytváří tu pravou nefalšovanou atmosféru restaurace V. cenové skupiny, která nám opilcům tu tak citelně chybí. Je večer a záchytky žije čilým ruchem. Že by se pedagogové tak dokázali ztřískat ke Dni učitelů?

DEN TŘINÁCTÝ

Psychický barometr pana primáře vykazoval dnes ráno spíše záporné hodnoty. Snad to bylo kvůli našemu nekvalitnímu úklidu na Charitě. Zlatým hřebem dnešního dne byl útěk chovance Hudráka. Nikdo z nás nepochopil jeho duševní pochody, kdy poté, co měl vyčkat příjezdu sanitky k odvozu na vyšetření u psychiatra (kam ho doporučil pan primář na základě jeho stížnosti „že mu tvrdnou játra“), vyřítil se se slovy „Máme demokracii“ z tohoto útulného domečku. A za ním jak keystoneští strážníci ti nejrychlejší z nás. Uprchlík byl dostižen až takřka U Jezírka a údajně odvezen do známého letoviska v Kosmonosích. Opustil nás Číro se slovy, že s náma není žádná sranda a přestěhoval se vedle na pokoj do karbanické party. Předtím jsme mu však ještě přeholili hlavu, neb nebyl spokojen s tím, co mu na ní vytvořili u holiče za pouhých 6, --Kčs. Kvůli nepřízni počasí nedošlo k plánovanému opékání buřtů, zato jsme sledovali v TV pomlčkovou válku ve FS. Ať žijou Slováci! (ale za svoje).

DEN ČTRNÁCTÝ

Dnes to vzal při psychoterapii pan primář přes Freuda. Freude, Freude, Freude-vždycky na tě dojde. Uvedené osudy, zvláště toho strojvedoucího, který se bránil léčbě tak dlouho, až skončil v márnici, byly tak těžkého kalibru, že člověka málem přechází humor. Teď jen, aby se nám vybavily i v budoucnu, až se připlíží hříšné alkoholické choutky. Z domova Ivan Klíma: Má veselá jitra-to je přímo symbolické. A večer v TV Pepa Nos, jogín, co může i buřtguláš.

DEN PATNÁCTÝ

Sobota příjemně uběhla v sladkém nic nedělání. Velkým zážitkem byla volba Miss90, ani ne tak pro průběh samotný, jako spíš pro komentáře pana ing. Tůmy, který s hlavou u televizoru nebyl spokojený se žádnou z kandidátek (zvláště přes prsa se mu všechny zdály podměrečné).

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dnes bylo zas až tak krásně, až podezřívám počasí, že nám to dělá naschvál. O návštěvách se tu batolila spousta dět í- poznamenání Kainovým znamením jsou všichni, ale jen v některých se démon projeví naplno. Film Dobří holubi se vracejí nám příliš optimismu nedodal. Pesimisté dokonce tvrdili, že ono překvapení, které pro nás pan primář chystá, bude právě zavedení emapsů, což je hromadné blití. Na mě hlavně zapůsobilo, jak herec Macháček říkal „Spravedlnost, u té to vždycky skončí.“ Já měl taky vždycky pocit hluboké nespravedlnosti, že ostatní můžou a já ne. Ale když se to vezme do důsledků, tak i nemocní rakovinou či cukrovkou si taky jistě říkají „Proč právě já?“. Pan primář razí takové optimistické heslo: „Alkoholik je vyléčenější až v krematoriu. To je jistota, že už se nikdy nenapije.“ Krásné vyhlídky.

DEN SEDMNÁCTÝ

Zlí jazykové tvrdí, že absolventi Skálova očištného institutu mají tak vycvičené reflexy, že potom zvracejí už při pouhém pohledu na masiv skal či hromadu kamení. Možná by ani nemohli jít na koncert Rolling Stones. Po dnešním vyprávění pana ing. Blůmy, který nás podrobně seznámil s režimem U Apolináře, bych tomu i věřil. To my si ještě můžeme blahopřát, že jsme výběrová rekreace. Tvrdší poměry bychom asi těžce snášeli. Dopoledne na přehradě, odpoledne u knížky, to by si člověk ani doma líp nezařídil. Jen aby se nám tu moc nezalíbilo a nemuseli nás odsud dostávat heverem.